

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover – Niemcy) – EZ / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-238/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka azylowa – Dyrektywa 2011/95/UE – Warunki przyznania statusu uchodźcy – Odmowa odbycia służby wojskowej – Artykuł 9 ust. 2 lit. e) – Przepisy państwa pochodzenia nieprzewidujące prawa do odmowy działania sprzecznego z własnym sumieniem – Ochrona osób, które uciekły z państwa pochodzenia po upływie okresu odroczenia służby wojskowej – Artykuł 9 ust. 3 – Związek między powodami wymienionymi w art. 10 dyrektywy 2011/95/UE a ściganiem i karami, o których mowa w jej art. 9 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy – Dowód]

(2021/C 28/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EZ

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by – w sytuacji gdy państwo pochodzenia nie przewiduje możliwości odmowy odbycia służby wojskowej – dokonanie takiej odmowy zostało stwierdzone w przypadku, gdy zainteresowany jej nie sformalizował zgodnie z określoną procedurą i uciekł z państwa pochodzenia, nie stawiając się do dyspozycji władz wojskowych.
- 2) Artykuł 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku poborowego, który odmawia odbycia służby wojskowej podczas konfliktu, lecz który nie wie, do jakich operacji wojskowych zostałby skierowany w przyszłości – w kontekście mającej uogólniony zasięg wojny domowej, w ramach której armia z udziałem poborowych popełnia w sposób powtarzalny i systematyczny przestępstwa lub akty określone w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy – odbycie służby wojskowej wiązałoby się z bezpośrednim lub pośrednim udziałem w popełnianiu takich przestępstw lub czynów, bez względu na rodzaj operacji, do których przeprowadzania ów poborowy zostałby przydzielony.
- 3) Artykuł 9 ust. 3 dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że wymaga on istnienia związku między powodami wymienionymi w art. 10 tej dyrektywy a ściganiem i karami, o których mowa w jej art. 9 ust. 2 lit. e).
- 4) Artykuł 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2011/95 w związku z jej art. 9 ust. 3 należy interpretować w ten sposób, że istnienia związku między powodami wymienionymi w art. 2 lit. d) i w art. 10 tej dyrektywy a ściganiem i karami za odmowę odbycia służby wojskowej, o których mowa w art. 9 ust. 2 lit. e) wspomnianej dyrektywy, nie można uznać za dowiedzione już z tego względu, że z odmową taką wiąże się ściganie lub kary. Niemniej istnieje silne domniemanie, że odmowa odbycia służby wojskowej w warunkach określonych w art. 9 ust. 2 lit. e) tej samej dyrektywy jest związana z jednym z pięciu powodów przywołanych w jej art. 10. Do właściwych organów krajowych należy zbadanie, w świetle ogółu okoliczności rozpatrywanego przypadku, prawdopodobieństwa takiego związku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 17.6.2019.